

bring, som vi aldrig vilde stille til de Herrer, og som de Herrer heller aldrig med Rimelighed kunne stille til os. Den er saa meget mere ubillig, naar man ser hen til, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds blandt Andet mente, at Frugten af et saadant Fællesudvalg maasse kunde være den, at det Skilte atter hviæde sig sammen, men det er dog et noget ubilligt Forlangende, at vi skulde være dem, der ydede Hjælpen. Man har bebrejdet os den Maade, hvorpaa vi have ført Forhandlingerne, jeg har ikke forstaaet det Berettigede i en saadan Bebrejdelse. De ærede Medlemmer fra den anden Side have sagt, at de have arbejdet bestandig med Fællesudvalget som Maal. Jeg indspammer Muligheden af, at Sagen kunde være ledet ind i et Fællesudvalg, men dette er ikke sket, og der er ikke handlet i grundlovmæssig Mand. Det kan kun lidet nytte, at de Herrer sige i Betænkningen, at man burde forsøge at gennemløbe alle grundlovmæssige Stadier, naar man i Virkeligheden springer adskillige over. Vi have sprunget 3die Behandling over, og vi ere nu tilbøielige til ogsaa at springe 4de Behandling over. (Udbrydelse af Berg.) Ja, det ærede Medlem maa finde sig deri, vi have i en vis Forstand sprunget 3die og 4de Behandling over, thi hvorfor har Grundloven sat de mange Behandlinger, uden for at man igjennem dem skulde søge at komme hinanden saa nær som muligt og fjerne Uoverensstemmelserne, og for at man først, naar der var saa Uoverensstemmelser tilbage, skulde gaa over til Fællesudvalg; men har man gjort noget Forsøg i den Henseende? Selv ikke paa de Omraader, hvor der er spnaaet fuldstændig Enighed, hvor Landstinget har i sit Lovforslag indsat Paragrafer, der Ord til andet være ligelydende med dem, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har været med til at foreslaa — end ikke der har det ærede Medlem villet gaa hen og sætte disse Paragrafer ind i Vædringsforslaget, saaledes at idetmindste de Forslag være komne ud af Verden, og saa tror man, som Forholdene nu ere, hvor Virkeligheden er den, at vi ere uenige om Alt, at man med nogen Nytte kan gaa i Fællesudvalg, hvor man da maatte begynde hele Sagen forfra; thi, som sagt, man er i Grunden ikke enig om Andet end om Lovens Titel, Sagen set i Belysning af Landstingets Vædringsforslag og det Vædringsforslag, der for Diebliffet foresligger. Jeg skjønner ikke, at det er den Veie, ad hvilken man kan komme til en Forstaelse paa en saadan Maade, at man kan føre Sagen igjennem; men jeg tilstaar, jeg har aldrig næret nogen Tro paa, at denne Sag skulde kunne blive ført tilende derigjennem, at det Parti, for hvilket det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds er Ordfører, erklærede, at de vilde gjøre, hvad de kunde, for at gjennemføre Sørløven. Jeg har ikke den allermindeste Tvivl om, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den

Valgkreds er besjælet af den varmeste Fædrelandsfærlighed, jeg tror, han er Besiddelse af den i fuldt saa stort Maal som nogen af os Andre; men min Mening hviler paa den Opfattelse, jeg tidligere har udtalt, at Sagen aldeles ikke er nogen Partisag, den kan kun ordnes paa en eneefte Maade, naar vi slutte os sammen fra alle Sider, uanset Partigruppering, for at føre Sagen til et Resultat. Jeg er saa langt fra at være enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i, at det, der blev naaet ved Forhandlingerne om Søværnets Ordning, var et tilfældigt Resultat, at jeg tværtimod betragter det som et Resultat, der fremkom efter Døveielse, og kom netop, som det kom, fordi der var et Diebliff, hvor den Stemning kom op i Folkethingets Medlemmer, der ogsaa vil komme op, naar det gjælder om den endelige Afgjørelse af Sørløven. Her er endnu i denne Forsamling — det er min Tro — en langt overveieende Del, der gjerne ønsker, at vort Forsvarsvæsen skal ordnes paa en god og betryggende Maade, og disse ville nok vide at finde hverandre tilsidst, saaledes at vi kunne komme til en Ordning. Det ærede Medlem for Standerborg (S. Sørensen) sagde vel forleden Dag, at vi maatte endelig stemme for det foreliggende Vædringsforslag, gjorde vi ikke det, vilde vi berede Sagen Farer med Hensyn til Fremtiden; thi, forstod jeg ham ret, er det i Sylland, der arbejder sig en stærk Stemning op imod de betydelige Udgifter til Forsvaret, fordi man der ikke vil kunne se, at vi kunne vinde nogenstomhelst Gæder ved Sørløven. Da Forhandlingerne ikke ere trykte, maa jeg indskrænke mig til at gengiue det Indtryk, jeg har faaet af det ærede Medlems Udtalelse, jeg haaber, at jeg har citeret den nogenlunde rigtig (S. Sørensen: Ja!) Nuvel! Allsaa, denne Opfattelse skulde gjøre sig gjældende, men den tror jeg ikke, man skal frygte, den vil altid være tilstede hos endel af Befolkningen, men det er min fulde Overbevisning, at der ligeoverfor denne Opfattelse vil blive sat den Erkjendelse fra den langt overveieende Del af Befolkningen, at, naar det gjælder, maa og skulle vi værges vor Ret. Vort Land er lidet, men det var ikke større i 1848, da det kom til Kamp. Dengang begyndte vi vel med at optage Kampen mod Insurgentene og tænkte os ikke strax Muligheden af, at den skulde føre videre, men vi kom alt samme Aar til at kæmpe med hele Lybsland. Felttoget i 1848 afsluttedes med en Vaabenstilstand, men da den udløb i 1849, var det ikke vore Modstandere, der opgæbe den, men det var det lille Danmark, der gjorde det i Fjælken af sin Ret. Det er blevet mig sagt, at den Dag, da Ministeriet her bragte den grundlovgivende Rigsdag Meddelelse om, at Vaabenstilstanden var opsaet, blev den modtagen med Jubel af den tilstedeværende Forsamling, uagtet man dengang vidste, at vi skulde kæmpe med det